

מסורת הש"ס

(א) (פסחים סב. ע"ט.)
(ב) זנחים קיב: ג) (הגם
שרש"י כלן וזנחים כחב
דלג גרסי' מכל מקום כחב
התו"ט דלץ למחוק וע"ט
העטם.) ד) (זנחים ד' קיד:.)
ה) (דף קיד:.)

תורה אור השלם

ו. איש איש מבית ישראל
אשר ישחט שור או כשב
או עז במחנה או אשר
ישחט מחוץ למחנה: ואל
פתח אהל מועד לא דביאו
להקריב קרבן ליה' לפני
משכן ה' הם יחשב לאיש
הזהו דם שפך ונכרת
האיש הזה מקרב עמו:
ויקרא ו' 1-7

מוסף רש"י

[illegible]

תום' ישנים

[illegible]

ליום לכתוב שנים ליום כ"ו, ו
למזבח שחא ירצן גללים כדא
הטעם דנטיבט שיה היוו כל
חטא ושעיר המשתלה מקד
ראי לפתח אהל מועד תלוז
ראי לפתח אהל מועד כדי לה
שער כל שם נמי יספור מהא

(ה) גיל חם הציח, (ו) גיל חם

שני שעירי פרק שישי יומא

ומי אים ליה לרב חסדא הו"ל. לחייב על קרבן שאינו ראוה נש
מה שהופרש בפנים ושחטו בחוץ דעומא חייב משום הו"ל וראוי
לשם קרבן אחר: לשמו פטור. דלמי ראוה לשמו בפנים: שלא לשמו.
אלא לשם שלמים חייב דראוי הוא לשם שלמים בפנים: הכי גרסינן
שטמא דשלא לשמו הא סתמא לשמו
שטמא דשלא לשמו הא סתמא לשמו

הוא ופסור ואמאי נימא וכו': כתי
עקירה. אינו ראוי בפנים שלמים
אלא אם כן עקר שם פסח ממנו
בשמיטתו הלכך לאו מתקבל בפנים
הוא כל כמה דלא עקירה: האי לא
כתי עקירה. ופסור שלקחו לשם
שערי הגשש בפנים דהו מתחת חוה
מטת שניה שזין בשמיטתיה: מחני
הו בדרכה. הני תרתי שמעתתא
דבר הקדא אלא דלמך לעיל הויל
וראזין לשערי הגשש בחוץ והו
דלמך דבר הקדא פסח שחטון בחוץ
בשאר ימות השנה וכו' מתני לה
דרכה דרכה אמרינן: פסח
שחטון בחוץ. גרס כולה: עקירה
חוץ. עקירה שם בשמיטת חוץ לא
שמה עקירה אם הכשיר הכתוב
פסח בשאר ימות השנה בשלמים
לא הכשירו אלא בפנים ובעקירת
השם אלב בחוץ לעולם שמו עליו:
חייב. עליו משום הויל וראוי שחט
לשמו בפנים: והא פסור. בתפלת
זבחים: מחוסר זמן. פסור. על
שמיטת חוץ בין שהוא מחוסר זמן
בגופו בין שהוא מחוסר זמן בשלמים
בגופו כגון חוץ שמונה ללדמו:
ואינו מחוסר זמן בשלמים הוב
והובא וכו'. יש זמן להבאת
קרבנותיהם לקוף ספירת שבעה
והיוולדת לקוף מלאת ימי טהרה:
שקריבו. לפי הזמן מטתן ואשמן
בחזק פסורין שאין מתקבלים בפנים
לא לחובה ולא לנדבה לחובה משום
דלא מטא זמניהם ולנדבה שאין מטת
ואשם חזק לנדבה והאי אשם במזרע
הוא דחילו זמן חובה והיוולדת לכה
אשם: עולותיהן ושלמים חייבין.
שעולה ושלמים בזה דרכה ומתקבלין
דרכה בפנים וזבחים זבחים פסורין
הכי בני שלמים נכחה ומשנין עני
מזר דכדייהו ואף מזהר לא שנינו
במשנה ופסורין הם הני בני אשמות
נינה ומשנין מני מזרע כדייהו:
ואמר רב חלקיה לא שנינו. דאשם בחוץ
מחוסר זמן ודעוליהם אלא אשם בחוץ

דאזיגן ראו' לשמו כפנים אצל שלל לשמו כגון לשלל עולה אל לשלל
שלמים חייב שכן ראו' לפנים כיואל וזו כפנים דלל הוצאים שזנח
שלל לשמן כשרין אלא שלל עלו לבטלים לשלל חובב חוץ מן הסכס
זומט וההשקט כלל זמן: ואמאי' לשמו פטור לימא הווא' דקאמרת:
שלמים. (הו' סתמיא שלל עקירה יתקרא ילפין לשלל בחסות
סחסיס (הו' ופס"ק דחוצים [ה:]: רב אשי' חסני חייב. כהא דכי אחא
רבין: ורב ירמיה חסני פטור. צין לשמו צין שלל לשמו כרב
דימי: ופליגא דרב חלקיס. דאמר עקירת סמה עקירה:
א

מעמל רש"א אשמו הא סתמא פטור. תימא לר"ח נידוק מרי
 דהנהא היינו סתמא משום דלמרי ריש פייק דבזמים
 בשאר ימות סתמיה לאו לשמו אלא אונא גרוא דבזמים דלא
 פטור דס"ד דלא בני עקרי וא"כ אמאי פטור והא אי בני שמי
 גוונא איכא בפרק תמיד נשחט (פסחים סד.) ובמועד לשמו פטור
 סתמא פטור וקשיא נמי האם כמו ששקטנו בכאן אלא אי
 בלאו בני נמי הוה מצי למימר וליפגא דרב דמי אדרב חל
 חל

[illegible]

סג.

עין משפט
נר מצוה

ז א ב מ"י פ"ח מהל' מפשה
הקדננות הלכה יב:
ח ג ד עס הלכה ט:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) כ"ה הלשון נגמ' לחנכים דף קי"ד פ"ג פ"ט.

שלמים ששחטו בחוץ קודם פתיחת דלתות חדרם פטור. ממה
 לה"ר יוחנן פרק השוחט והמעלה (וחסד דף קז:) המעלה
 בזמן הזה בחוץ מביא ואמאי הא אינו ראויה פתח אהל מועד כיון
 ודנהם המזבח אמרי' כפ' קדש' קדשים (שם טו.)
 והפ' טז.) כל הקדשים שנשחטו שם

פסולין והוא ליה מחוסר זמן ואפילו מחוסר פמית דלמא פטור כל שכן מחוסר פמיה גדול וזמן כפרק בתרא דזבחים (דף ק"ב:) איתא ואתא זנו ומחוסר זמן בחוק אפילו לא תפשה אין זו לרצון דרבי שמעון ועוד אמרין בפ"ק דע"א (דף י"ג.) אם הקדש והשפיר וזבחים בזמן אלא בהמה מעקר ופרין וגשטייה מישטט ופירש רש"י משום שחזי חוק ליכא בקדשי דגם הבית מפרין ולא נהירא לר"י דאם כן כי פריך וגשטייה גיטרי"ה הוי משני מפני שחזי מוס בקדשים אלא מפרש ר"י דמיייר בקדשי מונח ולא מחייב משום שחזי חוק דהוא ליה מחוסר זמן דדוקא לומר להדיא דמסתת ע"י"ה אמתא כמאן דלמיר הותרו הבמות חדא דמנא ליה לאוקמי כמאן דלמיר הותרו הבמות כדי להקשות וגשטייה מישטט כיון דלמאן דלמיר לא הותרו לא שפא ועוד דהא קמח מתקנין הדיא כפרק בתרא דזבחים (דף ק"ב:) דירושלים אין אחרים היתר ובגמרא פריך מינה למ"ד בפ"ק דחילה (דף י"ג.) ששני שמקריבין בבית מילה וי"י"ה דר' יוחנן דמחייב כמעל' בחוק מיייר בהעלאת קטרת דלא בעי מונח דלמיר' כפרק קדשי' קדשים (זבחים דף ע"ג.) מונח שנקטר מקטיר קטרת במקומו אז נמי בהעלאת מנחה דיוקא במיני דזבחים אמרין כשנפגס המונח שפסולין דנפקא לן ממונחת עליו בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא חסר ויחא' שם נדקט רבי יוחנן המעלה טפי משחטתו וזריקה אז נמי יש לומר דמיייר שגזי מונח במקומו והעלה בחוק דק"ל קדשה לעמיד לנא אכל אין למיר דר' יוחנן כר' יהודה כפירי ליה דלמיר קדשי קדשים שרי להקטיר על ההלפס דהיי' דקדשי להקטיר על ההלפס מכל מקום בעי שיא' מונח במקומו אכל נפגס המונח לא הוי שרי להקטיר כדפס דוכחא מימא אפילו מימא שחטתו

ששחטן בחזק קודם פמיתא דלמות היסול לפי מה שפרש"י בפרק קדשי קדשים (שם דף סא.) גבי קודם שיעמידו לייס את המזבח ולאחר שפירוק דרוקא שלמים ששחטן בפנים דלמות ללמות היסול ופוליס אכל שאר קדשים לא אם כן כיון דפסולו בקודם שיש לו היתר בשאר קדשים אם עלו לא ירדו מיד דהוא אפסח וטמאת ששחטן שלא לשמן בחזק לחייב עליהם כדאימא בפרק בתרא דזבחים (דף קטו.) משום דמתקבל בפנים שיש לו היתר בשאר זבחים ויש לומר דהתם דהמתה ראייה לפסטה בפנים כהניא שעתא לשמה אכל הכה אים ראייה לפנים מודם פמיתא דלמות:

[illegible][illegible]